

Blicka vi åt andra hållet, så finna vi även där en plats, som rymmer hundratals stupade. Utanför dessa inhägnader äro talrika ensliga grafställen. Några äro svagt skyddade af ett defekt stängsel med lord Kitcheners taggiga ståltråd, andra igen äro utan stängsel och nästan öfvervuxna af ogräs.

Vi lämna nu denna plats, där så mycket blod har flutit, och där så många döendes sukar ha utandats. Får och getter beta nu rundt omkring här uppe och gifva åt den dystra talfan en fridfull och försonande prägel.

Med någon öfvertalning fick jag min gode vän norrmannen med mig. Han ville stanna här längre, ty han hade fått smak på vilda, sura vindruvor, som vuxo ibland stenarna. Han tog en handfull med sig i reserv, när vi stego ner från detta ställe och gingo bort till midten af bergsryggen.

Härifrån hade vi en vacker utsikt öfver den närliggande Tugela-floden och slätten däromkring. Den sidan af Spion Kop, som är vänd mot floden, är mycket brant, och det förefaller nästan vara omöjligt för folk att klättra upp för den. Boernas trencher häruppe äro delvis i behåll. Står man i trenchen och lutar sig något framåt, ser man hela sidan af berget mot floden till ligger fri och öppen för åsk. Här uppe funno vi bitar af brustna shells, åskstjunta mauzerpatroner o. d.

Törst och hunger i forening drefvo norrmannen och mig på flykten från detta slagfält. Vi måste också vika för öfvermakten. Vi hade icke tid att följa vägen denna gång, utan foro huvudstupa ner åt den branta slutningen, norrmannen före och jag efter.

Så fort vi nått fram till vårt högkvarter, togo vi matsalen i besittning. Min kamrat knackade i bordet och frambesvor en kaffer. Vi behöfde mera sodavatten, och sedan ville vi ha vår frukost.

Matsalen var stor och rymlig för två personer, men ytterst enkelt möblerad. Likväl hade ett sexfot högt musikinstrument förirrat sig hit. Det stödde sig mot väggen och blånade som en blyg bondpojke utan att gifva ljud ifrån sig. Norrmannen knackade honom framtill och på sidorna och kittlade honom vid munnen, som var full af kopparpångar, men han framhärdat envis i samma idiotiska tystnad. Vi ville ha honom till att sjunga kvävarsålsen. Vi kallade på hans fosterfader, hotellägaren. Han blef korsförhörd angående sonens uppföstran, och nu framgick det, att den senares repertoar icke omfattade denna bekanta sång. För öfrigt hade pojken ännu inget i halsåkomma, så han kunde icke svälja.

I ett hörn af rummet stod ett litet bord med två digra resandebooks. Vi bläddrade i dem en lång stund, nämligen ända till dess att vår frukost kom in, men funno icke något namn eller någon adress, som tycktes ha någon beröring med gamla Thule. I stället funno vi poetiska utgjutelser af omhjärtade kvinnliga turister — ibland med "tilläggs" i form af en kall cynism från en amerikana. — Innan bokerna lades ihop denna gång, så hade till de resandes antal äfven följts namnen på två mycket ringa representanter "of Sweden and Norway".

En mörklagd ganyem af obestämd ras hade nu bringat oss vår frukost. Denna betraktades med ringaktning af ett par hungriga skandinaver, men trots sin obetydlighet gjorde den ett segt motstånd.

På väggen midt emot mig hängde ett stort plakmat med ett träsnitt i mitten. Hotellägarens skönhetsinne hade sagt honom, att väggarna borde prydas med något. Tafflans motiv var religiöst, det fann man utan att öfverstränga synförmågan. Emellertid är jag ännu okunnig om, ur hvilken skola den framgätt. De gamla mästarna hade aldrig funnit ro i sina grafvar, om de haft på sina samveten en sådan förbrytelse mot den sköna konsten. Våra modernare konstnärer, Doré och Hoffmann, skulle med harm afsvurit sig dess faderskap. Vid närmare granskning fann jag, att detta anspåkrigslösa planschverk blifvit ålagadt att tjäna till tvänne ändamål: att vara en kallt resonerande almanacka på samma gång som den skulle väcka religiösa meditationer hos betraktaren. Bibelspråk hade inflikats i slösande mängd mellan veckorna och månaderna och mellan Tvillingarna och Kräftans vändkrets. Illustrationen skulle draga besökarens intresse till texten där omkring enligt samma naturlag som bilderna af tuppen och flodhästens fängsels barnets blick vid den torra texten i abe-boken. Tafflan, som man på skämt kunde kalla det där träsnittet, skulle föreställa de tre vise männen. Om deras likhet med originalen vill jag icke uttala mig, enär de senares utseende är mig fullständigt obekant. Att döma efter denna bild så skulle de vise männen ha liknat tre sluga skottar. Personerna här hade nämligen ett afgjordt skottskt utseende.

Förföriska damer med "Pears' soap" och "Picaoons cigarretter" hade undflytt de tråkiga kavaljererna på dessa väggar. De äro att gratulera. — Vid middagstiden kom ett litet sällskap herrar och damer i hotellvagn från Ladysmith. Min kamrat och jag lämnade matsalen för att om möjligt bereda plats åt dem. Vi gingo så ut ett par timmars tid och sågo oss omkring ibland kralarna.

Hotande åskmoln drogo sig samman i väster och jag föreslog att snarast möjligt rida hem igen. Men norrmannen behöfde middag först, innan han vågade sätta sig ut för en sådan strapats. Vi stannade således och intogo en enkel lunch. De andra Ladysmithboarna voro uppe bland bergen.

Då vi kommo ut igen, var himlen djupt mörkblå af tjocka åskmoln bakom Spion Kop. Blixtar flammade i alla riktningar bakom ber-

get från den ena ändan till den andra. Det var en hejligrafiering i stort. Jag framkastade en förmodan, att det var onda naturmakter, som konspirerade för att dränka oss i vatten, om vi sökte undfly till Ladysmith, men norrmannen trodde icke på något sådant.

Den gamle Pan fick brådt på eftermiddagen, när molnen kommo. Han svepte sig in i en hvirvelvind till skydd för rånet och rusade fram öfver fälten, så dammet stod högt i luften. Här gaf han det modfärdiga grässtrået en upp-väckande kindpust, där vände han den mot jorden lutande blomman rätt igen. Han befallde alla sina misströstande undersåtar mellan Spion Kop och Ladysmith att vakna upp och fatta mod, ty nu hade han fått rapport ifrån skyn, att inom kort skulle vatten komma till deras räddning.

Vi hade icke kommit långt på landsvägen, förrän regndroppar började att falla. Åsken hade äfven närmast sig, och den lät sitt artilleri spela rundt omkring oss. Jag vill "hoppa öfver" resten af hemvägen för att skydda läsaren för övradet.

PAPEGOJAN.

Sommarhistoria af R. O.

Den unge hofrättsnotarien skötte praktiken åt häradsbördig Holborn under sommarsemester och såsade på kontoret i trist stämning.

Hans Eilert såg på klockan och suckade. Ännu tre timmar utan ringaste utsikt till afbrott på denna i alla fall något långträdiga siesta! Hans tankar, som han annars i sådana stunder gärna gaf audiens, hade i dag tagit en riktning, som icke riktigt föll honom i smaken.

Han hade nämligen plötsligt kommit ihåg, att han om ett par dagar skulle fylla trettio år och den vissheten, att denna händelse, utom för honom själf, icke hade intresse för någon annan människa i hela världen, hade gjort honom litet melankolisk.

Han kunde ju egentligen icke beklaga sig. Han var frisk som en nötkärna, och sedan han för tre år sedan fått arfva de femtiotusen kronorna af tant Amalia, ledde han under ganska angenäma förhållanden. Men, som han var afsvuren fiende till världshuset, började han finna sitt ungarliv högst enförnigt.

Nu kunde det ju ha legat ganska nära, att Hans Eilert beslutat att se sig om bland landets döttrar för att finna en, som var hägad att dela hans ensamhet och hans femtiotusen kronor. Men därpå kunde Eilert icke tänka. Han hade inga Don-Juan-anlag, och en enda leddam erfarenhet angående kvinnosläktet hade varit tillräcklig att för lång tid, om icke för alltid, afskräcka honom. Då han var tjugoår, år, hade han skänkt sitt hjärta åt en ung flicka, hade under flera månader gått omkring i ett hänyckningsrus och hufvudet fullt af härliga framtidsdrömmar — och sedan hade han plötsligt en dag fått afsked af ingen annan orsak än den, att hans utsikter då voro alltför blygsamma och att den unga flickans mor fann det allt för litet lockande, att hennes dotter skulle vara förlovad på obestämd tid.

Hans Eilert hade ju visserligen efter en tids hjärtresigt manligt repat sig, men minnet plågade honom dock ständigt. Och sedan den tiden gick han så vidt möjligt ur vägen för kvinnorna. Just i dag under den långsamma sommar dagen trädde alla de gamla hägkomsterna lefvande fram för hans minne. Han hade förgäves försökt att bli fri från dem och fördomde sommar-flau-heten, som gaf honom tid till så sorgliga drömmar.

Då ringde det därute. Hans Eilert hörde ett kort parlamentärerande med den, som kommit, sedan stack vaktmästaren in hufvudet.

Det är en dam därute, som vill tala med häradsbördig eller den, som är i hans ställe. Hans Eilert gaf befällning att be damen stiga in, men han sprang bestört upp från sin läderstol, då han ett ögonblick efter såg h e n e stå på tröskeln.

Ty den, som stod där framför honom, var ingen annan än den, med hvilken hans tankar nyss sysselsatt sig, och som han i dag återsåg för första gången efter sex år. Hon hade blifvit något smalare och blekare, och något trött och bittert kunde läsa i hennes ansikte, men vacker och intagande var hon dock fortfarande, mycket för vacker för att icke Hans Eilerts hjärta genast skulle börja slå i ett raskare tempo. Han fick först icke ett ord öfver sina läppar, men hon, som icke genast känt igen honom i det halfskumma rummet, frågade:

— Häradsbördig är bortrest, hör jag...

— Ja, fröken Burghardt! Det ska glädja mig, om jag kan stå er till tjänst.

Ett förskräckt utrop undslapp henne, och hon gjorde en rörelse, som om hon velat ta till flykten. Men hans lugna hållning återgaf henne snart fattningen.

— Förlåt, herr Eilert!... Jag visste ju alls inte, att det just var ni...

— Nej, det kunde ni naturligtvis inte veta. Men då ni nu en gång haft den uren, att just stöta på mig, skulle ni inte då vilja anse mig som en främmande och säga mig, hvarmed jag kan stå till tjänst?

Han förvånade sig själf öfver, att han kunde tala så behärskad, då han dock alls icke kände sig lugn. Men han lät verkligen narra sig, öppnade sin lilla väska och räckte honom ett papper.

— Det har jag nyss fått.

Hans öfvade blick hade genast upptäckt, hvad det handlade om. Det var en klagan, utställd

af husvärden Gottfred Rinkel mot hyresgästen fröken Elsa Burghardt om att genast utrymma våningen på grund af svårt kontraktbrott.

Redan om två dagar skulle målet tas upp.

— En begäran om aflysning! — sade herr Eilert, utan att kunna dölja sin förvåning. — Men hur i all världen har detta kunnat ske?

— Det är för min papegojas skull... min kära, lilla Lora! Den grymma människan begär, att jag skall göra mig af med henne, därför att hon stör honom med sitt prat.

Hans Eilert kände mycket väl till den om-talade papegojan. Och det hade funnits en tid i hans lif, då han tyckte, att den var det sötaste lilla djur i hela världen. Det var alltsedan den dagen, då Elsa hade lärt den att säga: "Goddag, snälla Hans!", när han kom, och då det läraktiga djuret dessutom af eget initiativ kommit på den idén, att så fort en paus i samtalet mellan de båda älskande inträdde, låta honom höra den angenäma uppmärksamheten: "Ge mig en kyss!" Det blef notarien varmt om hjärtat, då han tänkte därpå, men han försökte att behålla ett värdigt allvar, som bättre passade till de ändrade förhållandena.

— Innehåller då ert kontrakt något förbud mot att hålla papegoja? — frågade han så torrt, som om själfva häradsbördig skulle ha gjort det. Och fröken Elsa nickade sorset, i det hon visade på kontraktet.

— Där står det... paragraf 13. Jag hade naturligtvis inte läst det, när jag skref under.

Och så var det verkligen. Paragrafen lydde: "Hundar, katter och andra husdjur få endast hållas, om värden gifvit tillåtelse därtill." Och fröken Elsa hade uraktlåtligt att anhölla om denna tillåtelse. Herr Eilert skakade betänksamt på hufvudet.

— Enligt bokstaven tycks han ha rätt. Men det är i alla fall hans skyldighet att först uppmärna er att göra er af med djuret. Men om jag förstår er rätt, har han inte gjort detta.

— Jo. Men det hela är bara hämd af honom. Ty under tre hela månader har min Loras prat inte generat honom det minsta.

— Och hvarför, om det är tillåtet att fråga, hvarför vill han nu hämnas på er?

En varm rodnad öfvergöt Elsas kinder. Och Hans Eilert fann, att hon i detta ögonblick såg lika intagande ut som i hans soliga kärlekslyckas oförgätliga dagar.

— Han har gjort mig ett giftermålsanbud — kom det sedan knappast hörbart — och han upptog mycket illa, att jag sade nej.

Hans Eilert var en godmodig människa, men det var ett äkta... ja, nästan lidelsefullt hat, som han i detta ögonblick kände mot herr Gottfred Rinkel. Med ryknad panna började han på nytt studera kontraktet. Sedan grep han tag i civil-lagen och bläddrade länge däri. Med ett djupt andetag lade han den slutligen ifrån sig.

Det gör mig mycket ondt, fröken Burghardt, men jag är rädd, att ni antingen måste aistå från våningen eller bestämma er för att göra er af med er papegoja. Det skulle möjligen vara, om man kunde göra ett försök till välför öfverenskommelse med den... den där herr Rinkel. — Han kunde knappt få fram det förhatade namnet.

— Nej... nej! Ingen ska gå och tala ett vänligt ord med den afskyvärda människan. Och från Lora tänker jag inte skiljas. Hon är ju den enda varelse jag ännu har i världen och som hyser litet tillgifvenhet för mig.

Notarien hostade och såg intresserad ut genom fönstret. Det gick en god stund, innan han frågade:

— Men om han nu säger upp er, skulle det inte vara mycket obehagligt för er att kanske lämna er våning om endast ett par dagar och att vara tvungen att betala hyran för ett helt kvartal?

Då kunde hon icke längre återhålla sina tårar, utan gömde ansiktet i händerna. — Bli kastad på gatan! — snyftade hon. — Nej, det kan jag inte stå ut med... det skulle jag inte kunna öfverleva.

Åter en lång tystnad. Och sedan en med osäker röst och bortvändt ansikte uttalad anmärkning bort ifrån läderstolen:

— Det skulle väl kunna finnas ännu en annan utväg. Men jag vet inte, om jag vågar föreslå er den. Jag menar... hm!... om jag kunde förmå er att lämna papegojan så att säga i förvar hos någon, tills... tills till dess att... ni i lugn och ro kan se er om efter en annan våning... eller tills... hm!... hm!

Fröken Elsa skakade sorset på hufvudet.

— Jag vet ingen, som jag skulle vilja anförtro Lora åt. Och hon skulle också sörja så mycket, om hon skulle vara utan mig.

Lång paus.

— Skulle ni... skulle ni inte heller vilja anförtro henne åt mig, fröken Elsa?

— Åh!

— Jag menar... missförstå mig inte... jag menar...

Men han tycktes inte riktigt veta själf, hvad han menade, ty han åbröt sig midt i den ännu icke förklarade och blef lika röd i ansiktet som hon, fastän han var en man, som skulle fira sin trettionde födelsedag om ett par dagar.

— Det går ju inte an, herr Eilert, och det är väl inte heller ert allvar.

Detta kränkande tvifvel gaf honom allt hans mod tillbaka.

— Och hvarför skulle det inte vara mitt allvar?... Jag skulle tvärtom vara riktigt tacksam mot er, om jag finge det. Ty jag också... jag också känner mig riktigt ensam inom mina fyra väggar. Och jag tycker så mycket om Lora... då... förr i världen... jag menar...

Här var det återigen en klippa. Och under ett par minuter sågo de förbi hvarandra, under det att deras hjärtan klappade, så att det hördes i det tysta rummet.

Men den unga flickan var modigare än han.

— Hvad ni är god!... Jag skall inte kunna glömma det... Och jag har bandlat så illa mot er.

Notarien kände något hett samla sig kring hjärtat, och sedan steg det åter upp till hufvudet.

— Ack, låt oss inte tala om det nu! Jag har sagt det skulle göra mig ett nöje, om jag kunde vara er till någon tjänst, och det är mitt djupaste allvar... Lämna Lora till mig, och jag lofar er, att jag skall värda henne som om hon vore min ögonsten. Om ni tillåter, så hämtar jag henne genast och klagor sedan genast saken med den där hyresvärden.

Fröken Elsa försökte ännu en stund att säga nej, men en halftimme därefter gingo de dock tillsammans upp för trapporna till hennes enkla våning. Det hade inte talats mera mellan dem, och deras ögon hade så vidt möjligt undgått att mötas. Men då Elsa öppnade tamburdörren, ropade papegojan med sin hoga, galla röst:

— Goddag, snälla Hans!

Och då... ingen af dem visste, huru det gått till... omfamnade de hvarandra som i deras unga kärleks dagar.

— Elsa... kära Elsa! Skall jag ha papegojan hos mig, tills du kommer, för att stanna för alltid hos mig?

Hon svarade inte, utan gömde endast sitt rodnande ansikte vid hans bröst.

Men Lora ropade:

— Ge mig en kyss!

Och Hans Eilert tyckte liksom då, att Lora var den sötaste fågel i hela världen.

Brasiliansk lyrik.

En Magdalenastund.

Af Olavo Bilac. Öfvers. af Göran Björkman.

En ensam klocka, fjärran klingar, i dallring kvällens luft den bringar. Venus' prästinna lyss och ryser... Hon fryser.

En klocka klingar. Tornet träder knäppt fram ur dunklet, som re'n rår. Klocka, den bön, som så du kläder i toner, säg, hvarthän den går?

Hvad det är kallt!... Se, berget låter ej mer sig skonja, floden gråter, och himlen ej en stjärna hyser... Jag fryser.

Ingen syns till. Mot gatan ligger. Ej minsta ljud af lif hit när. Blott klockan doft om något tigger. Dess bön, hvem vet, hvarthän den går?

En sällsamt skräck med kvalfull smärta griper mitt stackars tomma hjärta. Tänk, intet hopp mig längre lyser. Jag fryser.

Jag mycket älskat, mycket lidit. Dock ingen sorg min lefnad lång gjort, att som nu mitt hjärta svidit vid en begravningsklockas sång.

Fall, mörker, på! Ty bort där dagen. Du do ock, dröm, med blindhet slagen! Huld nu blott döden mot mig myser... Jag fryser.

Du kärlek, som ej kommer åter, lycka, som hägrat gång på gång, mitt hjärta vid ditt minne gråter likt en begravningsklockas sång...

Ja, hör, hur ensligt klockan klingar och kvällens luft i dallring bringar!... Venus' prästinna lyss och ryser, Hon fryser.

Trängtan.

Af Hans Nielsen.

Se, jag längtar till ensamheten och jag längtar från världens larm bort från därarnas veflydda klagan, som väcker min sorg och min harm. Hör, det susar från bergen där uppe öfver molnen i stormarnas värld; jag vill stiga dit upp, och åt solen vill jag öfva en hyllningens gård.

Upp till landet där, högt öfver molnen, upp till landet, dit sorgen ej når, till det land, där till dagarnas ände den eviga svalkan rår, till det land, där det heliga ljuset stiger först upp ur lifvets haf, där det råder tills dagen domnar och till sist söker glömskans graf.

Jag i minnet ser lifvet försvinna, detta nödens och lidandets lif, och jag önskar, jag allt kunde glömma, som minner om strid och om kif. Men den glömskan skall först till mig komma, då jag nått öfver molnen en gång, då jag njuter den Ensmas hvila och hör vindarna sjunga sin sång.

Och hvar annars går vägen jag söker, som för bort ifrån sorg och från nöd, var väl annars än upp emot bergen, där allt renas af solens glöd? Jag skall gå tills af trötthet jag stapplar, jag vill söka mig sanningens flod och allt hvad jag drömt skall jag fylla: jag har kraft, jag har vilja och mod.

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS
FOR
NEURALGIA
SCIATICA
RHEUMATISM
MIGRAINE
HEADACHE
PAIN IN CHEST
DISTRESS IN
STOMACH
AND THE PAIN IS GONE

Take ONE of the Little Tablets

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad after-effects.
25 CENTS
Bottle Sold in Bulk.

För bästa pris
Sänd edra Hudar och Palsvaror
till det gamla, pålitliga
Northwestern Hide & Fur Co.
Vi säljer skinnvaror, färdiga och råa, samt material till lädret. Priser, pröfvet och kataloger för tillfälle till eller köper af oss, vilja vi när vi skickar detta blad, tillåta oss att skicka "Watch Dog" gratis.
200-302 First St. N., Minneapolis, Minn.

Billigare Ljus
för
Butiker,
Affärsköpar,
Kyrkor,
Privathus etc.
Agenter skickas.
Skrif till
på engelska eller skandinaviska till
American Gas Mch. Co.
H. C. HANSEN, Mgr.
ALBERT LEA, MINN.

Red River Valley Farm Land
i Clay and Wilkin Counties, Minn.
Jag har till salu en lång lista af vackra förbättrade farmar, också ett antal farmar för utbyte mot handelsvaror eller annan egendom. Skrif till mig på engelska eller skandinaviska.
C. E. NELSON,
BARNESVILLE, MINN.

Jack Frost är här! Skydda vinterns kött! Låt dina hundar och katter äta Jack Frost's dog och cat food. Detta är en ny bok full med lustiga historier, anekdoter och komiska illustrationer samt vinor. Den är värd 25 cents. Skrif till **J. G. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.**

FRITT till våra kunder!
Om ni sänder oss 10 namn till fullständiga adresser till sådana af edra vänner och bekanta som äro intresserade för goda böcker, skola vi sända eder allden FRITT ett exemplar af "Hälsningar". Detta är en ny bok full med lustiga historier, anekdoter och komiska illustrationer samt vinor. Den är värd 25 cents. Skrif till **J. G. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.**

Ni behöfver ju en god Almanack!
Sänd oss idag 4 cents så får ni den bästa
Nielsen & Lundbecks Svenska Almanacka för år 1908
Fullständiga Almanackan och en mängd värdefulla och intressanta uppgifter. 80 sidor. Pris 4c. 10 exemplar för 30c.
Sänd frimärken och adresser:
Nielsen & Lundbeck, 24 State St., New York.

Oerhördt goda vilkor för agenter, som önskar sälja våra böcker. Goda förtjenster för både kvinnor och män. Skrif idag om närmare upplysningar till **C. Rasmussen Publishing Co., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.**

FRITT
med almanack och annotationsbok
för hvar dag i året
vacker inbunden, innehållande fullständiga Atlas öfver Förenta Staterna och dess besittningar (Gillborgs 9 st utgifna kartor), samt folkräkningen, upplysning om postföreläggelser, måttmått, mynt, mått, vikt, åttslager m. m.
6 eleganta Brev-Vykort från Sverige eller Finland samt ett fint 44-st. innehållande 115 olika synbilder af finaste kvalité, sändes
fritt och för intet till alla som inom 30 dagar besänder 50 cents för 15 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer m. m., och bildar ett vackert komplett häfte.
Isomtom erbjöd hvarje ny prenumrerant som extra premie
» En bok på 128 sidor, innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.
Kom idag — En oömbärglig handbok för hvar dag i året, 6 vackra brev-vykort från gamla handar, af vilka kan glädja vänner och bekanta med ett vackert och stygt mål-est och derjemte en snygg bok med utmärkt lektyr, samt en illustrerad tidning med goda bilder och berättelser. Allt detta skickas portofritt till emottaganden af endast 50c i money order eller frimärken. Skrif till agenter och prenumrerantställen
C. RASMUSSEN PUBL. CO., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

FRITT
Fick-Kalender för år 1908
med almanack och annotationsbok
för hvar dag i året
vacker inbunden, innehållande fullständiga Atlas öfver Förenta Staterna och dess besittningar (Gillborgs 9 st utgifna kartor), samt folkräkningen, upplysning om postföreläggelser, måttmått, mynt, mått, vikt, åttslager m. m.
6 eleganta Brev-Vykort från Sverige eller Finland samt ett fint 44-st. innehållande 115 olika synbilder af finaste kvalité, sändes
fritt och för intet till alla som inom 30 dagar besänder 50 cents för 15 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer m. m., och bildar ett vackert komplett häfte.
Isomtom erbjöd hvarje ny prenumrerant som extra premie
» En bok på 128 sidor, innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.
Kom idag — En oömbärglig handbok för hvar dag i året, 6 vackra brev-vykort från gamla handar, af vilka kan glädja vänner och bekanta med ett vackert och stygt mål-est och derjemte en snygg bok med utmärkt lektyr, samt en illustrerad tidning med goda bilder och berättelser. Allt detta skickas portofritt till emottaganden af endast 50c i money order eller frimärken. Skrif till agenter och prenumrerantställen
C. RASMUSSEN PUBL. CO., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.